

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

7.-13.6.2013

číslo 5. - středa 12.6.2013

FABRIKA SVITAVY

...tky, aby si vyzv
aná výtvarná díla. ...
ekáme pět minut, čekár.
divadelního souboru Ma
ubliny, stále nikdo nepříci
kub Hulák, aby nám ozna
ijít, z různých důvodů dor
ně lektorek i mě, stále jen ...
k vzniklou situaci vyřešit. Je
... je možné dnes otevřít pou.
... během chvíle samo. Většin.
... dílnu Martiny Šimánkové.
...tgardy, a tak se všichni, i s
... dílně pomůže, odebírají do su.
ky jsme vám přiblížili již v mír.
dnes představit oblíbené uměle
působ práce v dílně, další z lektorek,
o pro mě tedy velkým zklamáním, že se
ční. Poněvadž by mi ale bylo líto
ozhodla jsem se požádat lektor'u, zd.
edkovane mohla popsat prů'áh její d.
lice milá a vstřícná, a tak se ... házím
si o dílně krátce popovídaly. a
...schodů vedoucí k nejvyš
...me, se oc...an v ...m, al
...do okolí, v ...hož cen.
házet dnešní dílna. Je
eprodukcí s
...názver

VČERA JSME SI VŠIMLI...

dílny M. Vandasové

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

LEKTORKA: MARTINA VANDASOVÁ

 Ráno se lektorky dílen pro děti ze souborů schází ve foyeru Fabriky, aby si vyzvedly děti, kterým měly v plánu představit vybraná výtvarná díla. Společně čekáme, až se děti shromáždí. Čekáme pět minut, čekáme deset minut...ale kromě tří děvčat z divadelního souboru Malé dvě a tří členů místního souboru Bubliny, stále nikdo nepřichází. Ale ano, už někdo jde! Je to Jakub Hulák, aby nám oznámil, že soubory které měly do dílen přijít, z různých důvodů dorazit nemohou. A tak nás zůstává, včetně lektorek i mě, stále jen deset. Je tedy potřeba domluvit, jak vzniklou situaci vyřešit. Je jasné, že s tímto počtem účastníků je možné dnes otevřít pouze jednu z dílen. Řešení se ale nabídně během chvíle samo. Většina přítomných účastníků ještě nezažila dílnu Martiny Šimánkové vycházející z výtvarných děl období avantgardy, a tak se všichni, i s Hedvikou Švecovou, která jí v dnešní dílně pomůže, odeberají do stodoly.

Děni z dílen Martiny a Hedviky jsme vám přiblížili již v minulých číslech. Chtěli jsme vám dnes představit oblíbené umělecké dílo a z něj vycházející způsob práce v dílně další z lektorek, Martiny Vandasové. Bylo pro mě tedy velkým zklamáním, že se její dílna neuskuteční. Poněvadž by mi ale bylo líto dílnu vůbec nepředstavit, rozhodla jsem se požádat lektorku, zda by nám alespoň zprostředkovaně mohla popsat průběh její dílny.

Paní Vandasová je velice milá a vstřícná, a tak se scházíme ve věži Fabriky, abychom si o dílně krátce popovídaly. Po vystoupení posledních kovových schodů vedoucích k nejvyššímu bodu budovy, kterou obýváme, se ocitám v malém, ale příjemném prostoru s výhledem do okolí, v jehož centru spatřuji obraz, ze kterého bude vycházet dnešní dílna. Jedná se o lektorkino oblíbené dílo, jehož reprodukcí si přivezla z Madridu. Je to dílo Diega Velazqueze s názvem Dvorní dámy. Hned v úvodu nechala lektorka dětem dostatek času na to, aby mohly v klidu obraz vnímat, všimnout si všech detailů. Následně paní Vandasová obraz zakryla a děti se rozdělily do dvou skupin, aby každá z nich mohla dostat jiný úkol. Děti z první skupiny měly zakreslit obraz, tak jak jim zůstal v paměti. Členové druhé skupiny vyobrazovali detail, který je na díle nejvíce zaujal. Lektorka se zmiňuje o tom, že většina dětí upozorňovala na to, že neumí kreslit. Pozastavili jsme se společně nad tímhle jevem, který se vyskytuje u mnoha dětí i dospělých. Děti uklidnila tím, že jejich cílem není žádné velké umění, ale spíše vnímání daného uměleckého díla. Děti si na obraze nejčastěji všimaly malířského plátna umístěného v popředí obrazu, velkých obrazů v pozadí, kazetových dveří, psa a samozřejmě postav na něm vyobrazených. Ty bylo potřeba si také pojmenovat. Hovoří o princezně, jejích dvorních dámách, vychovatelích, malíři, majordomovi a „Kdo je ta postižená?“ Lektorka vysvětlila dětem postavení handicapovaných lidí u dvora. Objasnila jim, že je autor vyobrazoval s velkým citem pro jejich postižení a s pochopením jejich tragického osudu. Aby děti obohatily dílo o další rozměr, obraz ozvučovaly. Nejprve vytvářely zvuky, které by v obraze mohly znít. Poté vyslovovaly myšlenky postav. Když promluvily ústy princezny, dotazovala se přítomných: „Už půjdeme? Mě to tu nebaví.“ Malířovi běželo hlavou: „Proč sem pořád lezou?“ Myšlenka majordoma, který se na obraze právě chystá zavřít dveře, byla: „Je sice urozená, ale dveře by mohla zavírat!“ Aby děti ještě lépe pochopily vnitřní život postav, udělaly si dvojice, ve kterých společně obkreslily velkou siluetu jedné z postav. Tu vybarvily podle toho, jak vnímali vnitřní život dané postavy. Vznikla tak zajímavá díla. Obraz Dvorní dámy má ve skutečnosti velké rozměry. Pro lepší představu se lektorka za pomoci dětí pokusila vytvořit z provázku jakýsi rám obrazu, který zvýraznil navázáním bílých papírů. Lektorka tímto způsobem dětem vysvětlila, že je zarámování obrazu důležité proto, aby se oddělil od hlučného pozadí.

Celkově lektorka Martina Vandasová hodnotila průběh dílny kladně. Děti byly otevřené novým věcem, rychle chápaly zadání a celkově byla práce s nimi příjemná. I díky tomu došlo naplnění poslání tohoto semináře, rozvoje vnímání a čtení obrazů.

Andrea Pavlíčková

NAHLÉDLI JSME DO...

...SEMINÁŘE S1 - SDĚLNÉ A SDÍLENÉ ČTENÍ

 Přicházím do místnosti č. 2, kde probíhá seminář S1 o půl deváté a vstupuji do diskuse Jany Frankové se studenty o včerejších představeních. Omlouvám se, že ruším, a s obavami usedám na volné místo. Spánkový deficit se projevuje čím dál silněji, nepochybuji o tom, že práce v semináři bude zajímavá, mám ovšem strach, aby mou schopnost koncentrace nepřemohla únava, zvláště když jde o téma sdělného a sdíleného čtení, které dle mého očekávání bude vyžadovat vysokou míru soustředění. Mé očekávání se naplnilo, mé obavy ne. Lektorka po studentech vyžaduje stoprocentní koncentraci, ta však pro ně nepředstavuje žádný problém, dílna probíhá v atmosféře kázně a zároveň vzájemné důvěry. Co se týče obav, myslila jsem se, obsah i metody dílny, stejně jako osobnost Jany Frankové i vybrané texty mě již od začátku naprosto pohltily a do konce dílny nepustily. Únava se nekoná.

Rozcvičku zaměřenou na vzájemné naladění se na jednu vlnu s ostatními, znovupostavení svého těla i práci s hlasem vede částečně Jana, částečně jedna z účastnic workshopu. Skupinové žonglování, masáž, různě rytmizované poskoky a pohybová cvičení, jazykolamy, práce s dynamikou hlasového projevu, gradace hlasu v konkrétních větách a situacích, práce s prostorem, motivací pohybu, to vše je ve zkratce součástí velmi důkladného rozehřátí se, to vše je přípravou na práci s textem.

Účastníci workshopu si vytahují první z textů. Když jedné ze studentek nakukují přes rameno, zjistím, že jde o Čapkovu Pejska a kočička. Všichni mají své texty graficky zpracovány již z předchozích dní – různé čárečky, proužky, kolečka, klikyháky a jiná roztodivná znaménka dohromady vytváří individuální systém každého interpreta, každá značka znamená něco jiného – pausy, různé způsoby intonace,...

Texty předčítají, hlavním cílem je najít význam a sdělení textu a hlasovými prostředky jej sdělit. Za chvíli tímto způsobem studenti pracují s diametrálně odlišnými texty Ortenových deníkových zápisů a dopisů. Hlavním tématem a cílem práce je boj s nesprávnými stereotypy při čtení textu, týkají se především intonace v souvislosti s interpunkcí: pausy, které nepodporují logiku textu, drobí myšlenku autora, nepřírozené stoupání, či klesání hlasem. Stereotypy, které nás provázejí od dětství, které jsou důsledkem vánočních besídek v mateřské škole, které si s sebou neseme od 1. třídy, od doby kdy jsme se naučili číst. (Více viz rozhovor s Janou Frankovou v tomto čísle Deníku.)

Na začátku si zvolnit tempo, najít si důvod, proč to říkám, komu to říkám, nečíst to mechanicky táhnout myšlenku, hledat motivaci... Když účastníci po částech interpretují text, do svého poznámkového bloku si podvědomě nezaznamenávám zadání, či popis jednotlivých aktivit, ale především to, co si беру ze zpětné vazby lektorky. „Je třeba propadnout se do představy!“ Slovo představa mám několikrát potvrzeno. „Je nutné, aby se nás text dotýkal.“ „Vykášli se fakt na ty čárky!“ „Spojuj a táhni myšlenku.“

Na základě Janiny reflexe jsou v interpretaci studentů během chvíle velmi znatelné rozdíly, přestože jde o velmi jemné nuance, které by běžné ucho nepostřehlo. Posun směrem k čistotě a sdělnosti je obrovský.

Po pause následuje akční hra na potravinový řetězec a poté se studenti opět vrací k Pejskovi a kočičce, text si rozdělují do významových celků, označují si interpunkční znaménka, která tyto významové celky narušují. Každý předčítá jednu větu. „Teď jsi to řekl jako rezignovaný profesor.“

A jsme opět u Ortena, studenti zjišťují fakta, která mohou v textu přečíst a zase čtou. Jana upozorňuje na rozdíl mezi čteným a hraným textem: „Jsi interpret, nejsi herec. Musíš myslet na toho, komu ten text říkáš.“ Dále si interpreti lehají na zem, vytvářejí si okruh veřejné samoty a text si předčítají jako by byl jejich deníkovým záznamem – jen pro sebe. Ve třídě je neutrální šum, každý je ponořen do svého vlastního čtení. Pak opět následuje prezentace před ostatními. Znovu nahlížím přes rameno, pokouším se taky si pro sebe text přečíst...

Na konec čtyřhodinového bloku, který utekl jako voda nejen mě, ale i ostatním, lektorka naznačuje téma zítřejší dopolední dílny. Jedním z posledních zadání je pak věčné čtení Ortenova emocemi nabitého textu – zítra studenty čeká práce s různými typy a styly textu.

Posledních dvacet minut je věnováno diskusi o výslovnosti cizích slov, znělým a neznělým souhláskám... Studenti, kteří se opravdu celou dobu plně soustředili, jsou docela vyčerpaní, mají za sebou kus práce, oceňují tedy tuto oddechovou část.

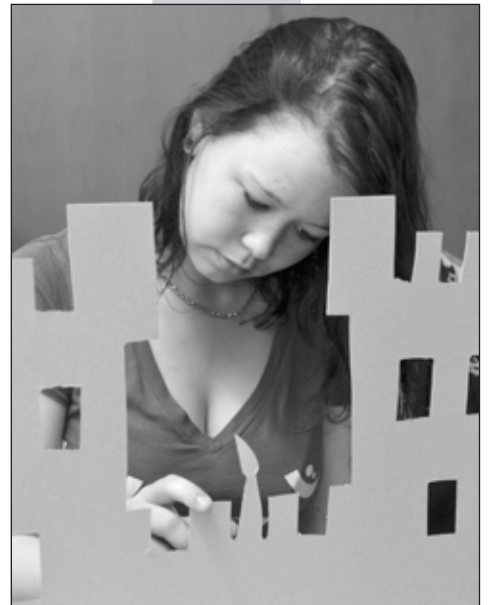
Dílna mi nabídla zajímavý vhled do stylu práce Jany Frankové a byla pro mne velmi inspirativní!

Tereza Strmisková

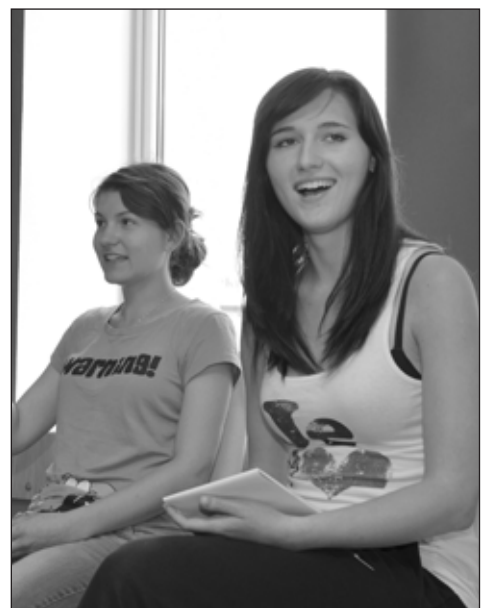
VČERA JSME SI VŠIMLI...

semináře S1

semináře S2

semináře B

VČERA JSME SI VŠIMLI...

dílny M. Šimánkové pro děti ze souborů

ZEPTALI JSME SE...

...JANY FRANKOVÉ, LEKTORKY SEMINÁŘE S1 - SDĚLNÉ A SDÍLENÉ ČTENÍ

Co je to sdílené a sdělné čtení, jaké jsou rozdíly mezi těmito dvěma pojmy, z čeho vychází? A co pro vás bylo impulsem k tomu, že jste se tím začala zabývat?

Prvním impulsem bylo, že mi zavolal Jakub Hulák a chtěl na DS dílnu pro studenty středních pedagogických škol. Mnoho pedagogů volá po tom, aby si děti uměly lépe poradit s textem a jeho interpretací. Samozřejmě všichni víme, že většina textů vůbec není určená pro sdílené čtení, že jsou pouze o vztahu autora textu a toho, kdo si jej čte. V momentě, kdy tam vstupuje ještě posluchač, tak se čtení, které je nejdřív soukromé, stává sdíleným a od toho momentu nastává sdílené čtení. To, že je čtení sdílené ještě neznamená, že je sdělné. A sdělným se stává, když se interpretovi podaří zprostředkovat sdělení textu posluchači.

Já nemám v téhle oblasti žádnou propracovanou metodiku, ani vlastně nevím, jestli vůbec nějaká na sdělné čtení existuje. Vycházím jednak z vlastních zkušeností z práce s textem, a protože sama taky učím, tak i z toho, jaké jsem v dílně potkala studenty, z toho, co by tak asi nejvíc mohli potřebovat. Na semináři se ale nepotýkáme jenom se čtením. To je mylná představa, že ten kdo čte nebo interpretuje, potřebuje jenom hlas a hlavu, hodně se zabýváme prací s tělem, s prostorem a partnerem. Při čtení je mi partnerem posluchač. Zabýváme se úplně těmi základními dovednostmi, které vlastně přesahují i do herecké práce, zabýváme se samotnými typy textů, pracujeme s interpunkcí, dotýkáme se vztahu interpreta k textu.

Sdělné čtení potkává kohokoliv na každém kroku, od toho, že děti prezentují svoje referáty ve škole až po to, že mluvíte na svatbě. Takže to není něco, co by potřebovali jenom studenti pedagogických škol.

Jak brzy se dá s tímto začít, s vědomou prací s textem?

Myslím, že to nezačíná prací ve škole, že to začíná právě v mateřských školkách, kam přijde dítě, kterému doma třeba četla maminka, ale jakmile se začne pracovat s dítětem jako s interpretem, objevují se základní nešvary: taková ta sborová recitace, kdy děti pěkně, zpěvně, po-ma-ličku všechny nahlas recitují. Dítě automaticky začne víc křičet, protože se potřebuje slyšet, zvolní tempo až do nepřírozenosti, začne mít nepřírozené intonace, rytmus se úplně vytrácí... A nota bene, když je některá paní učitelka aktivní - neříkám, že se to týká všech - a chce, aby si děti zapamatovaly básničky prostřednictvím pohybu, tak pak ten pohyb je často pouze ilustrativní. Až na úplné výjimky je taková klasická besídka v mateřské školce o Vánocích, kdy nám všichni ukážou, co se pěkně naučili, většinou tristní. Tam začíná vědomá práce s textem, která je založena úplně na mylné představě, jak se má s textem pracovat. Jde o to, jakým způsobem se děti k textu navedou, a bohužel je to všechno v mateřských školách tak zaběhané... Ale jsem ráda, že jsou na DS studentky z pedagogických škol. Třeba se to u nich začne pomaličku lámat a už to tak nebude.

Jak sdílené nebo sdělné čtení souvisí s výchovou ke čtenářské gramotnosti?

Když jsem si hledala materiály, co kdo kde o tom napsal, tak jsem si přečetla v Tvořivé dramatické podstatnou část diplomové práce Františka Oplatka, který se v ní zabývá vztahem dramatické výchovy a čtenářské gramotnosti. On tam na spoustu věcí odpovídá.

Napadá mě, že asi není náhoda, že v poslední době vznikají spontánně u studentů setkání, na kterých si říkají, o čem četli, čtou si nahlas, sdílejí svoje čtenářské zážitky, v souborech se začínají ujmout večery nad knihou nebo scénická čtení. Já si myslím, že návrat k literatuře je na vzestupu.

Tak to je dobrá zpráva. Jaké jiné cesty kromě metod dramatické výchovy vedou k rozvoji schopnosti text sdělovat a sdílet?

Já bych docela ráda, kdyby se řeklo zcela jasně, že metody dramatické výchovy vycházejí z dramatického umění a ne naopak, myslím si, že se tyhle pojmy velmi často zaměňují.

Jsou to úplně všechny metody, které používá dramatické umění a těch je strašně moc, je to hodně vrstevnaté, od toho, že se opravdu učím vyznat v textu, zaktivizovat svoje myšlení, hledat, co je podstatné, hledat v textu odpovědi, proč ten onen napsal tento text tímto způsobem a ne jinak... Prostě to, co normálně děláme v herecké práci, tak se dá úplně báječně použít i na sdílené čtení.

Jaká bylo vaše poslední čtení, které jste sdílela s ostatními?

Moje poslední sdílené čtení, když nepočítám, že tady se studenty pracuji na semináři, byla rozhlasová četba na pokračování z knihy Elišky Vlasákové Byla jsem s našima na procházce a myslím, že teď někdy doběhla na Vltavě v podvečerních hodinách věnovaných četbě na pokračování.

Ptala se Tereza Strmisková

CO DEN DAL

RECENZE

MUZIKANTSKÉ POHÁDKY

Zmrzlí vrabci, ZUŠ Střezina Hradec Králové pracující pod vedením Evy Černíkové, nastudovali tři z **Muzikantských pohádek** Ilji Hurníka: Jak Milánek cinkal, O Petrofovi a strážnících a Amálka a Albínka. Podle představení, která jsme viděli, se nám inscenace jevila jako divadelně nedořešená. Vnímali jsme rozehrávání některých epizod jako nepodstatných pro výklad příběhů a tím i retardujících jejich průběh a chyběla nám tak větší gradace. Také se tím trochu vytratila poezie pohádek a nepropojily se v celek. Uvažovali jsme o tom, že tím spojením měla být zřejmě láska k hudbě, ale takhle to nefungovalo. U Milánka se vytrácí téma, že je vlastně muzikální, protože cinkání na hrneček působí víc jako popisná ilustrace než jako jeho hudební potenciál. A tím i závěr, kdy lituje, že možnosti pianina objevuje tak pozdě, vyznívá trochu sentimentálně. Pohádka Petrof a strážníci se nabízí ke grotesknímu zpracování, ale je proti smyslu příběhu, kdy strážníci, kteří trvají na dodržování pravidel, sami je poruší svým opitím. Diskutovalo se také o použití skateu s namalovanými klávesami, které bylo pro někoho šťastnou volbou (byť nebyla práce s ním dotažena), ale pro někoho nikoliv. Ve třetí pohádce pak byla hezky metaforicky vyřešena smrt much, kdy se jejich představitelky oddělily od loutek a tělesným pohybem znázornily jejich umírání. Při veřejné debatě byli účastníci informováni, že v této inscenaci obvykle pracují s pianinem na kolečkách a v menším prostoru a to umožňuje větší sevřenost. Ale zatímco Hurníkovy pohádky jsou v podstatě o hledání hudby, oni v nich tohle téma neviděli. A v každém případě jsme postrádali větší využití živě interpretované hudby, které by tematizaci celku mohlo pomoci.

HALÓ, JÁČÍČKU

Soubor Málo Dramatické školičky Svitavy si k inscenování vybral předlohu Daisy Mrázkové **Haló, Jáčíčku!**, kterou není rozhodně snadné ztvárnit na jevišti divadelními prostředky, protože je založena především na dlouhých filozofujících úvahách a dialozích. Souboru pracujícímu pod vedením Jany Mandlové se podařilo první část, tedy situaci zajíce s vosami, vyřešit energickým zapojením a jednáním vos, což bylo zábavné a také poetické. Potom se ale inscenace láme a víceméně zůstává v obecném lyričnu, protože se kamarádský vztah zajíčka a veverky odehrává především ve slovní rovině a „schovávačky“ jsou řešeny jednoduchou, ne vždy nápaditou animací. Diskuse se rozpoutala kolem jeskyně, o níž strom-slón zajíce a veverce řekne. Pro někoho by měla zůstat pouze imaginární, jako objevování nových světů v našich představách a je pro něj konkrétní vstup do ní mimo smysl předlohy. Pro jiného může být konkretizována, ale ještě nápaditěji, bylo tu málo „zázra-

VČERA JSME VIDĚLI...

...MUZIKANTSKÉ POHÁDKY

VČERA JSME VIDĚLI...

...HALÓ, JÁČÍČKU

ků“. A závěrečný krásný obraz s odrazem „hvězd“ a stínů zajička a veverky na stropě odpovídá řečené myšlence, že nebe je blízko. Jen by chtělo na tento obraz diváka nějakým způsobem lépe upozornit, protože takhle ho může přehlédnout. I přes zmíněné problémy jde v každém případě o inscenaci příjemnou, nabízející zajímavé podněty k diskusi.

MNĚ SE VŽDYCKY MUSÍ NĚCO STÁT

Dobrým základem pro inscenaci **Mně se vždycky musí něco stát** souboru BUBU, klubu dětské kultury o.s. Vsetín, se stal šťastně zvolený klíč, odpovídající předloze Ěvy Janíkovské i schopnostem souboru. Knížka, kterou si zvolili, je navíc prošpikovaná obrázky a komu se dostala do ruky, tak usoudí, že právě těm se nejspíš nechali inspirovat. Paraván s několika okénky umožňuje groteskní hru maňásků i dalších druhů loutek, například plošných, velkého plyšového jezevčíka Pacičky či naddimenzovaného ředitele školy. Sledovali jsme dění v jedné rodině odehrávající se v podstatě komiksovým způsobem a zahrnující první školní rok hlavní holčičky (v původní předloze jde o kluka). Dobře fungovaly živé vstupy této holčičky a jejich propojení s děním v loutkové rovině. Sledovali jsme řadu krásných nápadů - například telefonování učitelky s otcem, její příchod do rodiny, aby zjistila, v jakém prostředí holčička vyrůstá nebo cestu prozpěvujícího si spolužáka do parku k houpačkám. Všechno svižně a přesně plyne až do okamžiku, kdy se ztratí Pacička. Při jeho hledání a objevování se dalších psů začíná základní příběh o vztazích v rodině trochu bobtnat, což neodpovídá zvolenému inscenačnímu klíči. A tento pocit je způsoben především tím, že holčička, která do té doby vždy jen vyšla před paraván s nějakým stručným komentářem, začala najednou před paravánem pobývat delší dobu a vést obsáhlejší promluvy. Celku by nejspíš prospělo tuto část zestručnit a stejně tak vypustit situaci následující po nalezení psa, která se věnuje přestěhování spolužáka do domu, kde holčička s rodinou bydlí. Závěrečný odjezd k babičce na prázdniny pak lze jako logickou tečku za koncem školního roku akceptovat. Přes uvedené připomínky jde ale rozhodně o inscenaci kvalitní, z níž je patrna poučená divadelní práce s dětmi.

NU, VOT!

Se souborem Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov, připravily Václava Makovcová a Jana Barnová ruskou pohádku o žabce carevně, kterou nazvaly **Nu, vot!** Velmi šťastně zvolily tvar kombinace dětské kolektivity s individualitou projevu a především jsme ocenili výbornou a přitom nenápadnou koordinaci dění na scéně hudbou, která je vůbec významnou složkou příběhu a děti jsou pěvecky dobře vybavené (dozvěděli jsme se, že zpívají ve sboru). Všechny děti jsou jasně v příběhu, vytvářejí postavy a situace s přesvědčením, potěšením, a dokonce i s nadhledem. Vyprávějí pohádku vlastně tak, že se stávají materiálem pro vyprávění a někdo (ale ne každý) vnímal tuto pohádku jako sen dívky hrající si v úvodu se žabičkou. Vytvářejí situace a předměty prostřednictvím těl a barevnost kostýmů a šátků charakteristiku

a vedení příběhu obohacuje a v projevu jim pomáhá. Krásně funguje třeba trojí pečení chleba a pak to, že další carovy úkoly jsou už řešeny zkratkou. Za čitelnější dořešení by stálo spálení kůže žabky (zde představované malou hračkou žabičky) a také cesty k přemožení Kostěje – rozkládací matřjoška je v těchto situacích sice hezkou metaforou, ale který Ivanův „pomocník“ v té které situaci funguje zřetelně tak docela není, protože to uplyne příliš rychle. Také jsme si kladli otázku (jak v interní poradě lektorského sboru, tak i při veřejné diskusi), co vlastně matřjoška představuje a čeho je symbolem, a na to jsme (po dlouhé diskusi s řadou různých nápadů) nenašli jednoznačnou odpověď. V každém případě jde ale o inscenaci svými kvalitami výjimečnou. Mimo jiné i volbou a zpracováním předlohy, protože pohádka je kulturní jev, jehož prostřednictvím se děti učí o světě a v tomto případě i o pro ně neznámém ruském prostředí, z něhož tato pohádka pochází.

(Psáno na základě interní diskuse poroty a veřejné debaty).

Alena Exnarová

ZAPSALI JSME...

... DISKUSNÍHO KLUBU PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

Tentokrát byl dětský diskusní klub pro děti ze souborů zpočátku velmi neklidný a roztěkaný.

Lektorky se pořádně zapotily, než se jim podařilo motivovat děti k povídání o představeních.

Během diskuse pozornost opadávala ve vlnách a jen díky dobré připravenosti se dařilo opravdu diskutovat. Soňo a Kláro, díky!

HALÓ, JÁČÍČKU

Ve skupinách děti ze souborů hledaly, kolik příběhů v představení je. Každý z nich

pak ztvárňovaly živým obrazem. Nakonec všichni došli k tomu, že byly čtyři – vosy útočí, rozhovor Jáčíčka s Veverkou o rozbitém vosím hnízdě, setkání Jáčíčka a Veverky se stromem-slonelem a objevení jeskyně. Na otázku, o čem představení bylo, se lektorkám dostalo odpovědí: Jáčíček se nudil. Jáčíček rozbil vosí hnízdo. Jáčíček a Veverka se dozvěděli, že svět má spoustu fascinujících míst. Jáčíček a Veverka jsou kamarádi a jejich svět je plný překvapení.

V představení se povedli plyšáci, to, jak spolu loutky mluvily, pěkný byl nápad s košíkem, Jáčíkovým domečkem, baterky-hvězdy, slon a vlastně úplně všechno. Všichni se shodli na tom, že šlo hlavně o vyprávění o Jáčíčkovi a ne o příběh. Ně kterým divákům se nelíbila síť kolem vosího hnízda.

MNĚ SE VŽDYCKY MUSÍ NĚCO STÁT

Nejdříve se účastníci diskuse dobírali toho, co všechno

VČERA JSME VIDĚLI...

...MNĚ SE VŽDYCKY MUSÍ NĚCO VSTÁT

VČERA JSME VIDĚLI...

...NU, VOT!

hlavní hrdinka hry „kazila“, co se jí to vlastně stalo. Zlobila ve škole, prala se a dostávala špatné známky. Koupila za 20 korun dva psy. Přetahovala se se sestrou o psa. Ale vždycky to myslela dobře.

Líbily se dobře propracované nápady, tahanice o jezevčika, to, že jezevčík se pohyboval jako housenka, že to bylo legrační představení, že hlavní hrdinka byla loutka a zároveň i živá, jezevčík byl pěkný, každý pes byl jiný a to se také líbilo, příchod paní učitelky domů byl legrační, loutkoherci dobře vodili loutky, líbilo se, jak tatínek hlídal starší sestru, ta hlídala tu mladší a tak se hlídali všichni a stejně se jim ztratil pes.

Na přemýšlení dál je to, že paraván byl úzký a bylo za něj vidět dozadu, hodily by se výkryty. Některým se nelíbilo, že střecha nebyla jen střechou, ale tvořila i jiná prostředí (byl tam ředitel školy, park). Postavičky někdy moc křičely. Nelíbili se „škaradí sousedé“ – pak se ukázalo, že byli charakterově špatní, ale zahraniční byli moc dobře.

MUZIKANTSKÉ POHÁDKY

Na notovou osnovu diváci připevňovali černé noty (klady) a červené noty (nedotaženosti). V černých notách se ocitly obě mouchy, pravidla zpívání, opilí policajti, mouchami poničená skladba, hudba, vysvětlování pravidel a dopravních značek, Petrof na skejtu, cinkání do hrníčku. V červených pak na zamyšlení pomalé tempo a nuda, moc hudby, nevyužitý klavír, na který se málo hrálo a Homer Simpson v zavinovačce místo miminka Milánka.

NU, VOT!

Na papír se každý soubor snažil napsat, jak Ivan vlastně porazil Kostěje. Všichni si dobře zapamatovali pořadí schovek Kostějovy duše (kachna v truhlici, v kachně vejce, ve vejci jehla), ale jen jeden soubor zaznamenal, že Ivan jehlu zlomil a že bez pomoci přátel (zvířat, která zachránil) by to Ivan nedokázal.

Pak se diváci mohli ptát souboru na cokoliv, ale otázka padla jen jedna – kolik máte vedoucích? Číslo 2 vzbudilo údiv – na jevišti byli všichni tak sehraní, každý věděl, co má zrovna dělat, že to vypadalo, že vedoucích musí mít daleko více. Byly pochváleny kostýmy, šaty, ale také šátky, které odlišovaly od sebe carský dvůr a ostatní obyvatele. Moc dobrá byla i hudba a zpěv, bylo dobře slyšet i rozumět.

Nakonec se členové souboru zeptali ostatních, jestli si všimli, že pohádka byla také trochu legrační. Někteří se podívali, pak si ale někteří připomněli třeba jak se pekl chleba a nebo Smutný zpěv za žabku a řekli, že vlastně ano.

Závěrečná otázka směřovala k souboru – co znamená vlastně Nu, vot? Dostalo se jim obšírné odpovědi, že se význam mění podle kontextu, ale v zásadě no tedy, no tohle, to je hustý...

Zapsala Iva Vachková

ZAPSALI JSME...

...DISKUSNÍ KLUB PRO STŘEDOŠKOLÁKY

V prostoru Stodoly je připravený velký kruh ze židlí, na které postupně usedají studentky a studenti středních pedagogických škol, aby společně diskutovali o zhlédnutých představeních. Tento diskusní klub má každý den stejnou strukturu. Prvních dvacet minut patří pouze studentům, kteří s pomocí jeho vedoucí Jany Frankové, pojmenovávají věci, které je na jednotlivých představeních nějakým způsobem zaujaly. Je zde nastolena velice přátelská a nekritická atmosféra. Žádný názor není špatný, každý může vyslovit svůj náhled na danou věc. Díky tomu, když Jana studenty vyzývá, aby „stříleli“ (vyslovili věci, které je na představeních potěšily, zaujaly nebo naopak zarazily), dochází ihned k prvnímu výstřelu a následuje jej mnoho dalších. Jana všechno řečené zapisuje, aby posléze mohla přednést zástupcům poroty, nad čím se studenti společně s ní pozastavovali. Dvacet minut uplyne jako voda a přicházejí dva zástupci poroty, aby se studenty dnešní představení probrali. Tentokrát jsou jako zástupci poroty vysláni Zuzka Jirsová a František Zborník. V diskusi postupují od jednoho představení ke druhému, třetímu a čtvrtému. V úvodu vždy přednese Jana soudy či otázky studentů, ke kterým se následně porotci vyjadří.

MUZIKANTSKÉ POHÁDKY

V tomto představení se líbil vtíp s piánem- skateboardem. Ostatní vtipy dle studentů nevyzněly, některé byly prvoplánové, jiné byly bez energie. Hrající děti podle nich působily na jevišti bezradně, představení si neužívaly. Nehrály spolu. V souvislosti s tím uvažují diskutující nad tím, že to mohlo být z únavy, „ohranosti“ představení, nebo také tím, že si předlohu nevybraly samy. Rušily je rekvizity, bylo jim líto, že se na klavír hrálo většinou jen „jako“ za doprovodu reprodukované hudby.

První pojmenovaný problém studentů si porota vysvětluje tím, že soubor nemá určené téma představení, neví, o čem hraje. Vtipky podle nich nevyznávaly kvůli tomu, že neví, co jimi sdělují. Například opilectví policistů v představení působilo jen jako berlička, která byla v podstatě v rozporu s příběhem.

HALÓ, JÁČÍČKU!

Studenti si pochvalovali výtvarné zpracování představení, díky kterému mělo silnou atmosféru. Ocenili originalnost loutek a výbornou práci s nimi. Zapůsobily na ně jednotlivé obrazy, obzvláště obraz jeskyně- krápníků a hvězdného nebe. Líbilo se jim jemné a nepodbíživé zpracování látky.

Porotci se studenty souhlasili a doplnili o několik dalších postřehů. Souboru se podařilo rozšířit původní text o divadelně zajímavé akce, které ale byly součástí příběhu. Jako příklad uvedli část příběhu, ve které se objevují vosy. Ta je velice bavila, zejména díky dobrému temporytmu, přesnosti, překvapivým událostem. Naopak by doporučili zapracovat na scéně, kdy Jáčíček hraje s veverkou na schovávanou. Upozornili na to, že hrající děti šly přesně po poetice textů D. Mrázkové. Obzvláště metafyzický význam metaforicky krásné ztvárněného závěru pro ně byl silným zážitkem.

MNĚ SE VŽDYCKY MUSÍ NĚCO STÁT

Představení se studentům líbilo pro jeho veselost a hravost. Ocenili výběr předlohy, ve které se promítaly situace z každodenního života. Líbilo se jim množství druhů využití loutek a také kostýmní prvky. Padla otázka, zda velikost loutek odpovídá důležitosti postav. Diskuze vznikla okolo hereckého projevu protagonistky hlavní hrdinky. Někteří s ním byly spokojeni a chválili jej, jiným vadila její intonace a „nakrucování se“. Konec představení jim připadal poněkud rozvláčný. Slovní projev dětí, jejich nasazení a práce s loutkami byly také věci, které hodnotili kladně.

Porotci souhlasí s tím, že chytře volené podoby loutek představení velmi slušely. Krátké glosy holčičky střídající se s akcí loutek v první polovině představení pro ně bylo zábavné. Tato část měla temporytmus, všechno běželo, jeden obraz střídal druhý. To vše trvalo do doby, než se ztratil pes. Zde upozorňují na úpadek temporytmu, prodlužují se promluvy děvčete a v důsledku toho mizí i glosy. V druhé polovině představení by bylo vhodné krátit, vynechat některé nepříliš důležité akce.

NU, VOT!

Děti si podle studentů představení velice užívaly, bylo vidět, že je hraní baví, hrají s láskou a rozumí tomu, co hrají. Oceňují pohyb po jevišti, zpěv a celkovou vybavenost dětí. Studenti byli z představení nadšení. Chybělo jim ale větší rozpracování zásadního okamžiku spálení kůže a přeměny žabičky v princeznu.

Porota naprosto souhlasí se studenty v jejich pochvalách. Hudba není jen pomocnou organizační složkou pro děti, ale je i slastí pro diváka. Dařilo se vložit do vztahů napětí, které pomáhalo je zvýraznit. Souhlasí s tím, že je potřeba zvýraznit moment spálení žabí kůže a také závěrečného finále. Porotci upozorňují na využití matrošky. Ta byla na začátku příběhu carevnou, posléze se změnila atributem Kostěje, což působilo zmatečně. Představení porota, stejně jako studenti, považuje za šťastné.

Diskusi zakončuje Jana tím, že na každém představení je vidět způsob pedagogické práce vedoucího souboru.

Andrea Pavlíčková

VČERA JSME SI VŠIMLI...

diskusního klubu pro středoškoláky

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Jaroslava Provazníka

Veroniky Rodriguezové

Evy Keroušové

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSE SEMINARISTŮ O PŘEDSTAVENÍCH 4. BLOKU

ZMRZLÍ VRABCI, ZUŠ STŘEZINA, HRADEC KRÁLOVÉ – MUZIKANTSKÉ POHÁDKY

- Problémy inscenace se týkají výhradně práce s prostorem a hlavním scénografickým prvkem – pianem.
- Ztotožnění diváka s pohádkami se nepodařilo realizovat. Hurníkova předloha sice přináší sdělení, otázkou je, jak se ho divadelně zmocnit. Např. cinkání v 1. pohádce je dějově důležité, není však vůbec pojato muzikálně, závěr, kdy dospělý člověk lituje, že se nenaučil hrát na piano, není příliš přesvědčivý.
- Inscenace postrádala jevištní zkratku, jednání bylo velmi vágní a rozvleklé.
- U Muzikantských pohádek divák očekával u herců hudební dovednost, vztah k muzice je v nich zásadní. Reprodukovaná hudba byla v tomto směru kontraproduktivní. Dramaturgický výběr proběhl ne kvůli tématu muziky, ale spíše kvůli potenciálu příběhu k divadelnímu ztvárnění. Stávající podoba inscenace může je výzvou pro divadelnější pojetí.

MÁLO, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY – HALÓ, JÁČÍČKU!

- Inscenace byla spíše lyrického rázu (kromě dramatické situace s vosami), divadelní zpracování ne vždy souznělo s předlohou – funkční byl poslední obraz, při kterém se Jácíček a Veverka promítali na strop, diváci však na něj nebyl upozornění, a tak mnohým unikl.
- Děj inscenace byl příliš epizodický, nepůsobí jako celistvý tvar, nepodařilo se vystihnout dějovou linii, který Mrázková v předloze důsledně buduje.
- Loutky byly velmi umně zpracovány – jejich výtvarná a divadelní podoba byla přesvědčivá. Práce s loutkou Jácíčka byla řemeslně velmi dobře provedena.
- Inscenace v divákovi rozhrává vnitřní dítě, děj se odehrává překvapivě, bez potřeby větší logické návaznosti.

BUBU, VSETÍN – MNĚ SE VŽDYCKY MUSÍ NĚCO STÁT

- Inscenační tvar je adekvátní předloze a její epizodické struktuře. Jde o loutkovou grotesku, tento žánr je vhodný pro maňásky. Loutky tohoto typu vyžadují ještě větší stručnost a přesný rytmus: potenciál pro dramaturgické škrty.
- Inscenace nepůsobila jako celek, chyběl jí vývoj a nosný dramatický tah.
- Představitelka hlavní role holčičky vystupovala v jiném žánru než loutka. Tvořila však rovnováhu oproti rovině loutek.
- Téma bylo nejednoznačné: chaotičnost a epizodičnost může být symbolem každodennosti, tématem může být také nástup dítěte do 1. třídy, někteří diváci v inscenaci téma nenašli.
- Inscenace nemá jasný konec.

TŘI BOTY, ZŠ A MŠ TŘEBOTOV – NU, VOTI!

- Děti jsou přirozené ve své hře a vstupování do rolí.
- Rámec inscenace byl sen holčičky, která si hraje s žabkou, o tom, že je hlavní hrdinkou pohádky.
- Inscenace byla bezpečně nastavená pro předpoklady dětí, ty přesně a přesvědčivě naplňují stanovené úkoly. Režijně-dramaturgická koncepce drží představení pohromadě i přes únavu dětí.
- V inscenaci fungují dvě tendence – kázeň v davu, ta je pro diváka velmi efektivní, a zároveň přirozenost, jejímž důsledkem je uvěřitelnost.
- Matřjoška a práce s ní je nejasným a problematickým prostředkem – není jasné, čeho je znakem. Někteří diváci ji vnímali jako dětskou hračku, která se může stát čímkoliv.
- Moment odhození žabí kůže do ohně nebyl sdělně inscenován.

Tereza Strmisková

Bohužel, pomalu se blížíme ke konci. Abychom zaplašili tyto pochmurné myšlenky, představíme si další čtyři soubory. Velkou zvláštností jsou dva soubory tvořené samými loutkářkami (Kam se ztratili loutkáři? Snad některé včera inspiroval Pepa Brůček). První z nich je soubor **BUBU** a jejich představení *Mně se vždycky musí něco stát*. Druhý dívčí soubor **Málo** se rozhodl zpracovat „evergreen“ Daisy Mrázkové *Haló, Jácičku!*. Vedle loutek se nám představily i dva další soubory. Jeden z nich hrající na lehkou pohádkovou notu – **Zmrzlí vrabci**, druhý přinášející ruskou tradici a kulturu – **Tři boty**.

Tématem jejich fotek bylo heslo „cestou necestou“. Kam se vydají, sami možná nevědí, ale jistě se o nich něco dozvíme.

NA SLOVÍČKO SE...

ZMRZLÝMI VRABCI, ZUŠ STŘEZINA, HRADEC KRÁLOVÉ

Proč se jmenujete Zmrzlí vrabci?

Protože tady Vítek to vymyslel a všichni souhlasili.

Spíš nás nic lepšího nenapadlo. Já jsem to jakoby plácnul... jako ze srandy.

Kdy jste přijeli na Dětskou scénu?

V neděli.

Co si na přehlídce zatím nejvíc užíváte?

Brejle.

Přechody.

A jídlo. ...ironicky.

Jiná představení.

Vy tady máte asi největší a nejtěžší rekvizitu. Stalo se vám, že jste někde nemohli hrát, protože tam neměli piano?

Ne.

My jsme totiž hráli normálně s pianinem a teď jsme na poslední chvíli minulej tejden museli natrénovat ještě s klavírem.

Jak jste přišli na knížku *Jak se hraje na dveře a jiné muzikantské pohádky*?

Vlastně pani učitelka nám to... vnutila. (pozn. vedoucí Eva Černíková)

Protože máme všichni rádi Ilju Hurníka, on má ty pohádky takový pěkný a Evě se hlavně taky líběj...

...a nám se taky líběj...

...tak nám to navrhla.

Znáte Ilju Hurníka jako skladatele?

Ne. Pak když jsme to hledali, tak jsme se u toho zasmáli.

Hudbu jsme neměli čas poslouchat, protože tyhle věci vlastně vznikaly na přednesu, jako takový krátký přednesový drobníčky a pak jsme teprve to spojili jako představení.

Jak jste na tom pracovali?

My jsme měli skupinky na přednes po třech a tady pani učitelka měla všechny skupiny, tak s každou skupinou to zkoušela jinej den, až jsme to nazkoušeli všechno, tak jsme dali dohromady ty tři za sebe a z toho je takhle představení.

Jaký máte vztah k muzice? V poslední pohádce se hrálo na piano. Hrajete ještě někdo na něco?

Já hraju ještě na kytaru a na piano taky.

Na flétnu.

Já na kytaru a budu hrát na irskou flétnu.

Tři holky taky tancují, jsou to tanečnice, takže s hudbou přicházely do styku.

Když hrajete na hudební nástroje... je zábavnější hrát na ně nebo cinkat na hrneček?

Já na nic nehraju... nás teda baví víc hrníček.

Mě teda baví nástroj, protože ten hrníček hrozně zní, to by někdo ohluchnul.

Nástroj.

Nerozčilovalo vás potom už to cinkání, když jste to zkoušeli pořád dokola?

No, docela jo.

Pořádně pak tekly nervy.

Takže jo.

Co bylo na zkoušení a na přípravě představení nejtěžší?

Piano. Detaily. My máme snad i problém být prdlý s těma mouchama.

Co byla naopak největší zábava při zkoušení?

U nás asi když jsme zkoušeli s Víťou, tak vždycky, když byl nějaký zvláštní výraz, tak on ho umí udělat tak výborně, že se tomu každé začne smát.

To bylo teda, když jsme to právě zkoušeli poslední tejden skoro každé den spolu, takže jsme se u toho hodně pobavili. Prostě vás napadají takové nápady, který se tam třeba hoděj, ale jsou směšný.

Nejtěší legranda byla, když se Terez rozbila moucha a oko jí takhle prostě odpadlo do strany.

Poslední otázka – co vás baví nejvíc na hraní divadla?

Všecko, kromě učení textů.

Hrát si na někoho jinýho.

Když to představení konečně umíme a nejsou tam sekance.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

MÁLEM, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA PŘI SKS SVITAVY

Jakou si myslíte, že máte výhodu, když hrajete doma?

No tak výhoda je to v tom, že hrajeme na domácím prostředí a že třeba můžeme, ale to bysme mohli i jinde, používat světla. Ale máme i verzi bez světla. Spíš i nevýhoda. Je v tom nevýhoda, že jsme doma, že po nás rodiče chtějí, abychom chodili do školy. Třeba zítra musíme do školy.

Jaké to je hrát na tak velké přehlídce doma?

Já to třeba nevnímám vůbec, mi to přijde úplně normální.

Tak nějak.

Jako je to super, že jsme se dostali až sem na národní.

Co byste doporučili nám „turistům“, že bychom měli ve Svitavách vidět?

Jíťa je v nevýhodě protože není ze Svitav, víd?

Přijďte se podívat do Moravské Třebové.

A co ty Svitavy?

Tak náměstí, Rosnička (pozn. rybník), pak třeba je tady nově discgolfový hřiště.

Já mám ještě jeden hezký návrh, aby chodili do Vodárenského lesa, ten je zpuštěl, tam je ta příroda ještě divoká a jsou tam stezky, je tam bahno. Kdybych já měla někoho někam zavést, tak je vezmu do Vodárenského lesa.

Potom ještě Lánský rybník.

Když se teď dostaneme k souboru – vy se jmenujete Málo, proč se tak jmenujete? Kvůli tomu, že vás je málo?

Ono to má víc důvodů, proč se takhle jmenujeme.

No my jsme se takhle přejmenovali asi před půl rokem, protože jsme se jmenovali Klokánci...

...jsou to dva měsíce...

A to už nám přišlo takový dětský, tak jsme přemýšleli, co nového, tak jsme vymysleli Málo a mělo to víc důvodů. Říkali jsme si, že je nás málo, divadlo nám jde málo, divadel máme za sebou málo a takhle.

Tebe, Báro, se chci zrovna zeptat, jaký je rozdíl mezi soubory Málo a Bublíny, protože hraješ v obou souborech.

Hraju dokonce ve třech.

Já to nějak nevnímám, že jsem ve třech souborech, já to spíš beru, že je to normální.

A liší se ty soubory v něčem?

Tak Bublíny tady na mě ukazují, že jsou prej nejlepší.

Já bych řekla, že nejlepší nejsou, že je to tak nastejno. Je to jakoby i tím, že každé soubor, tím, že tam jsou jiný děcka, i jinak pracuje.

Jak jste přišly na loutky?

My vlastně jsme loutkové soubor a když jsme začali dělat to divadlo, tak Jana přišla s tím, že by nám je mohla vyrobit Eva Pecháčková.

Jak jste přišly na Daisy Mrázkovou?

Tak to, když jsme začaly vymýšlet, co nového, tak Jana přišla právě s touhle knížkou a nám se zalíbila. Celou jsem si ji přečetly a vybraly jsme ty příběhy, který se nám líbily.

Čím se vám ta knížka líbila?

Líbily se nám ty příběhy. Jsou takový hravý... ..a jsou určený pro děti. Mně přijde strašně super, když jsme hrály v Roztokách, tak ty děti jak s náma komunikovaly, že tam byla větší odezva, než třeba když tam seděj dospělí. To je vlastně určený mateřským školám.

Uvažovaly jste ještě i o jiných příbězích z Haló, Jácíčku?

No, ještě máme připravenou jednu kapitolu...

...je tam toho víc, my jsme si původně vybraly víc kapitol, ale nestihly jsme to udělat celý, takže máme z toho jen tři čtvrtě. Ještě vlastně máme vyrobenou jednu loutku krtonožky a tu jsme vlastně ještě vůbec nepoužily.

Kolikrát jste tohle představení hrály?

Hodněkrát, takže v Roztokách, v Trnávce,

v Letovicích, v Kutné Hoře, tady na krajském kole – na dýchánku, dneska...no a ještě pojedeme do Chrudimi.

U čeho jste se při vymýšlení a zkoušení nejvíc pobavily?

Tak my se něčemu smějeme pořád.

Velká sranda je s vosama, s těma jdou dělat velký blbosti. Takový to, když se vymýšlí různý figle, jako třeba když Jácíček běží.

Co bylo naopak nejtěžší...

Tak asi práce s loutkou, práce s loutkou je hodně těžká...ty detaily, dívat se, kam se ta loutka dívá. Když je to potom třeba ta scéna, když se ta voska snaží píchnout Jácíčka, tak to je strašně těžké na rozfázování, aby třeba Jácíček neuskočil dřív, než ty vosy dopadnou...

...to jsme zkoušely hodněkrát.

Co vás na divadle baví nejvíc?

Když se to lidem líbí, tak je to pak hezký.

Třeba je to dobrý i na odreagování.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO SE...

SOUBOREM BUBU, KLUB DĚTSKÉ KULTURY O.S., VSETÍN

První otázka – jak si zatím užíváte přehlídku?

My jsme přijely včera odpoledne, stihly jsme bouřku, takže si toho ještě tolik neužíváme, protože se zatím rozkoukáváme, ale divadla, co jsme viděly, tak se nám líbily. Byly pro nás inspirativní, poučné.

Mně se to líbilo moc.

Tak mně se líbily všechny...asi to včerejší, to poslední, to bylo myslim...se to jmenovalo Balón aneb Létat je snadné, to se mně hodně líbilo. A myslim, že je těžké něco nacvičit s tolikatí děckama.

Něco z Adriana... ..myslíš Vydýcháno?

Jo, to hrál soubor Vydýcháno.

Jste takový dámský soubor, jak je to možné, je to náhoda, nebo...?

Já si myslim, že je to náhoda, že se tak nasbíraly od malička, ony vlastně chodí od čtyř let. Vždycky byly taková holčičí skupina, žádný kluk mezi nás nechtěl.

A kdyby to nějaký kluk zkusil, co byste mu řekly?

Huš!

Jak často pracujete v představeních s loutkami?

V každém.

Takže jste loutkářky. Také si loutky samy vyrábíte?

Z ponožek, z rukavic.

Ze sekáče.

Jak jste přišly na předlohu Mně se musí vždycky něco stát?

Na tu předlohu jsem přišla já (pozn. vedoucí souboru Barbora Dohnálková). A už jsem ji nosila dlouho v hlavě. A postupně jsme si začaly povídat o problémech s rodiči, o problémech se spolužáky, s učiteli.

Kdy jste toto představení začaly zkoušet?

Před dvěma rokama.

Holky byly hodně nemocné, takže jsme to pak nebyly schopné dát dohromady a táhlo se to. Premiéru jsme měli vlastně před rokem.

Kolikrát jste ho hrály?

Mockrát. My s tím chodíme po školách, k tomu máme ještě takovou tvořivou dílnu, kdy holky jsou vlastně takové lektorky, vždycky si rozdělí tu třídu, ve které máme ten workshop a učí je vyrábět jednoduchým způsobem třeba hlavu a krk loutek. A pak vzniká v těch třídách takové malé představení.

Jak se vlastně jmenuje hlavní hrdinka?

Já!

Jmenuje se Já.

Máte někdo staršího sourozence?

Jo.

A je to stejný jako ve vašem příběhu?

Většinou jo.

Možná horší.

Čím je to horší?

My se jako tak pereme, občas. Ale i v té škole, že? Většinou.

Jak jste vymýšleli dům – paraván?

My jsme vždycky donesly návrhy, jak si to kdo představuje, a pak se jakže vybral nějaký návrh.

(Později jsme šli se souborem BUBU k fontáně, jelikož se dnes chtěli nechat vyfotit u ní. Cestou jsem se dal do řeči s Barborou Dohnálkovou a narazili jsme na velmi zajímavé téma)

Dozvěděl jsem se, že jste byly na dva týdny ve Švédsku.

Ano. Ale s jiným představením, se snama - jdeme si lehnout a zdají se nám sny.

A co jste tam ještě dělaly?

Chodily na výlety k moři.

A ještě ty workshopy.

A jak jste jim to vysvětlovaly?

Anglicky nebo rukama.

Rukama, nohama, znakovou řečí.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

TŘEMI BOTAMI, ZŠ A MŠ TŘEBOTOV

Pokolikáté jste na Dětské scéně?

Část poprvý, část podruhé.

A část podruhé tu byla s jakým představením?

Šel jsem jednou z Cordoby.

Jestli se nepletu, jste na Dětské scéně již od pátku...co si zatím nejvíc užíváte?

To, že část z nás je tu podruhé a minule se nám tu neskutečně líbilo. Takže, že jsme zpátky.

A co se vám líbilo tentokrát tady?

Koncert Kobližků.

Mně se líbilo, že máme tolik divadel skoro zadarmo.

Mně se líbí, že když máme tamty kartičky, že to máme do aquaparku zadarmo.

A ještě k tomu máme večere, snídaně a oběd zadarmo.

Když koukneme na to představení, co jste hráli minule, to byly španělské pohádky, jestli se nepletu?

Oni to totiž byly pohádky ze Stromu pohádek, takže byly z různých zemí.

A když jsme byli v Itálii s O tom, jak poplatil chudý Giufa dluhy, tak to mělo velkou popularitu, protože to byla pohádka jejich.

Cestujete hodně, když máte takové cestovatelské pohádky?

Letěli jsme do Itálie. Jinak do Hronova.

Jak jste se dostali k této ruské pohádce?

Díky mně. Já jsem totiž z jiný země. Bělorus.

Takže ty jsi přinesl tu pohádku?

Ne. To je z knížky Krása nesmírná. On přines matřjošku.

To byste mi mohli na začátek prozradit, co znamená „Nu vot“.

„No teda“. Ono to má dost významů, jakoby takovejch podobnejch.

No, to se nedá přesně převést.

Týýý brďo.

Vláďa mluví plynule rusky.

Takže jsi byl takový odborný poradce?

Jo.

Přinesl dokonce i pohádku v ruštině.

Co se vám na tom líbilo?

Že umí rusky.

Že mu jako rozumíme.

Koukal jsem, že si hodně užíváte zpívání, jak jste se k tomu dostali?

Že pančelka učí hudební výchovu, a tak nás taky učí různý písničky.

Takže paní učitelky do toho hrály nějakou muziku a vy jste si do toho zkoušely různý věci?

Jo, paní učitelka hrála na harmoniku a my jsme si do toho zpívali.

Co recept na chléb, kde jste ho našli? Protože v předloze není.

Od babičky. Pani učitelka z toho udělala

písničku a přidali jsme to do toho.

A jak to bylo s kobercem?

My jsme pracně vyhledali, jak se opravdu plete správně koberec, tak aby z toho skutečně vznikl koberec.

Jsou si ruské a české pohádky podobné?

Ne, my máme vždycky hlavně nějaká zásadní čísla jako tři, sedmero a devatero, oni mají i jiný.

Oni skoro vždycky mají Babu jagu a Kostěje nesmrtného.

No oni mají úplně jiný příšery. My máme draka a oni mají toho Kostěje nesmrtného.

A jsou si v něčem podobné?

Že to vždycky dobře dopadne.

No většina pohádek o princeznách je, že princezna je zakletá a princ ji vysvobodí, což je většinou i v ruštině.

Že ty postavy většinou dělají to samý.

U čeho jste se při tvorbě představení nejvíc nasmáli?

Jak se asi dělá chleba, jak se tam míchá...

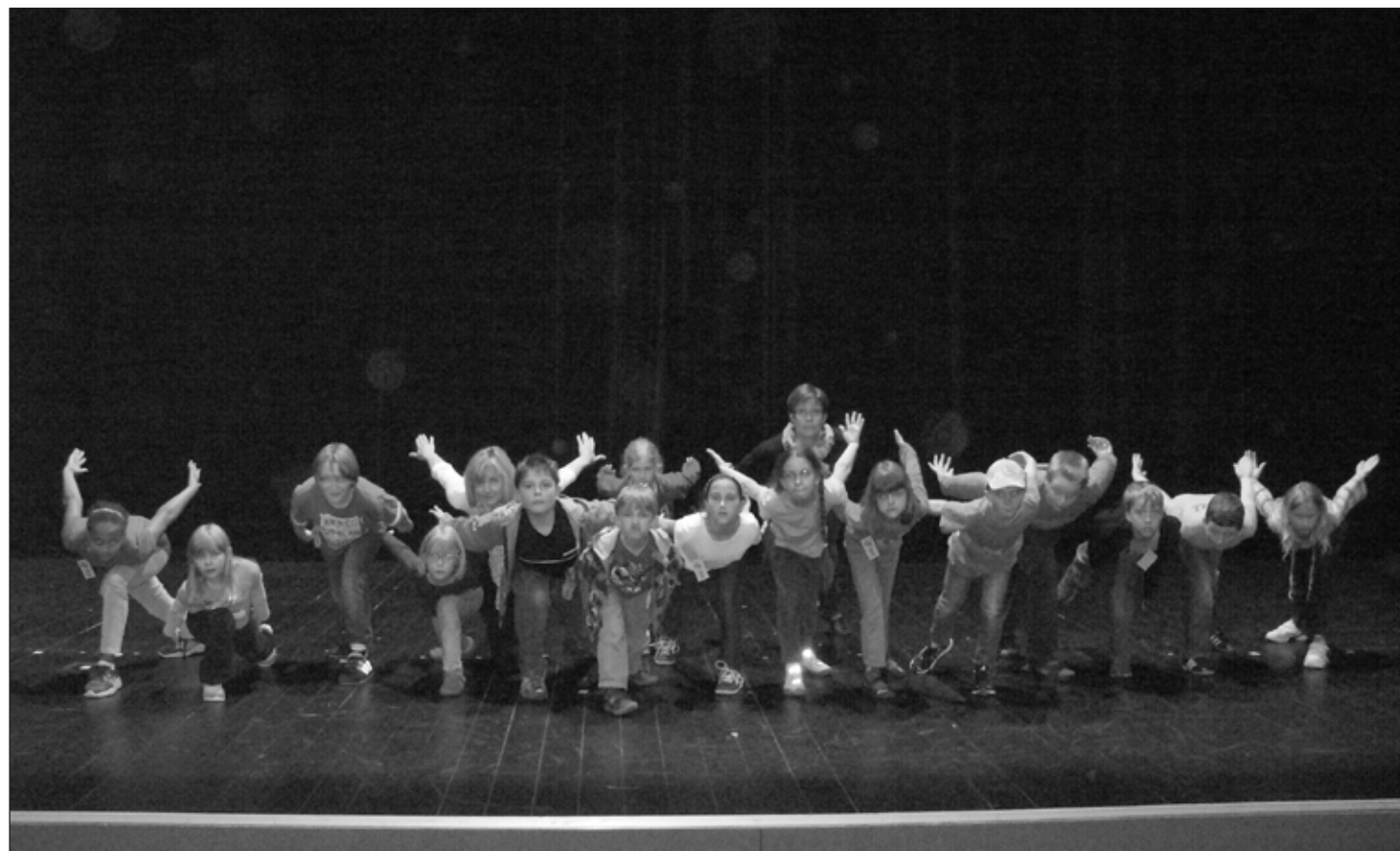
A co vás naopak nejvíc otravovalo?

To opakování. Jo o o o o o. Když nám to nešlo.

Co vás baví na divadle?

Všechno. Mě baví, když už je to nacvičený a můžeme si to zahrát celý. Mě, že můžeme někam jet.

Ondřej Kohout

... LEKTOREK DISKUSNÍCH KLUBŮ

Který svět, do něhož jsi kdy vkročila, byl pro tebe ten nejzajímavější?

Jana Franková

Je to svět mých dětí. Sice jsem do toho světa až tak úplně nevstoupila, ale spíše nakročila, nahlédla. Myslím si, že tam budu do své smrti překvapována, jak se ten svět mění a co všechno tam můžu vidět a těším se.

Klára Fidlerová

S kuřátkem v obilí prožívat svou romanci pro křídlovku ve světě podle Garpa.

Eva Suková

Vždycky mě bavilo vstupovat do světa různých jiných profesí. Asi nejsilnější byla brigáda načerno v mých 14 letech. Byla první v životě a byla v cukrárně. Vstávaly jsme ve čtyři ráno, míchaly polevy do dortů a větrníků a nejvíc jsme se s holkama těšily na kyselou okurku, protože na sladké jsme už neměly ani pomyslení.

Soňa Demjanovičová

Těžko určit nej. Mě hlavně těší to vstupování do různých světů a zažívání společného, odlišného, vzrušujícího, odpudivého, nepochopitelného, sdíleného, zajímavého, přijatelného, neakceptovatelného, dojemného, energického, skomírajícího, přežitého, probouzejícího, veselého, snu...

KOMIKS - SLEPÉ ULÍČKY 5

Text do bubliny zakončující čtvrtý díl komiksu přinesla do redakce „pubertáčka“ (jak se sama označila) ze třídy 3. D. Nic víc autorka nevedla. Přesto však hrajeme dál a těšíme se na texty do bubliny letošního posledního komiksu.

redakce

HLEDAČÍ HRA STOPA ZA STOPU

1. Hledejte stopu osobnosti, která je spojena se Svitavami a na oplátku na místě zanechte stopu svoji.
2. Buďte nenápadní, nikdo další by vás při hledání stopy neměl spatřit.
3. Nezapomeňte na místě nechat i svoji stopu.
4. Každý den bude stopa na jiném místě. Založena bude ráno a zrušena kolem desáté večer.
5. Všechny stopy budou zřízeny na místech spojených s přehlídkovým děním.

Pondělní stopu našli v úterý dva hráči.

Bylo v ní: *Jsem stopa Carla Licka, starosty a čestného občana města Svitavy, z jehož pera pocházejí dosud nepřekonané „Dějiny města Svitav a okolí“ z roku 1910. Jak by se jmenovala kniha, kterou bys o Svitavách dnes napsal ty??*

Hobitek a Hvězdička na tuto otázku společně odpověděli:

„Lidé města tajemného svitavského“

INSTRUKCE PRO POSLEDNÍ, PÁTOU, STOPU:

KOFEINOVÉ POVZBUZENÍ TĚ VYKOPNE Z FABRIKY VEN – NE HLAVNÍM VCHO-DEM!

KOFEINOVÉ POVZBUZENÍ K ZAHOZENÍ VŮBEC NENÍ...

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2013

STŘEDA 12. června

8.30–12.00
8.30–12.30
9.00–10.45
14.00–15.45

dílny pro děti ze souborů
semináře A, B, C, S1, S2

5. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost

5. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény

Moc pěkný, veselý a poučný příběh

LDO ZUŠ Harmonie, Praha 6

Čarodějův učeň

Mrož v krabici, SZUŠ Trnka, Plzeň

Zimní řez

ZUŠ Žerotín, Olomouc

16.15–17.00 diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů

16.15–17.45 vystupujících v 5. bloku

dětský diskusní klub pro děti ze souborů

vystupujících v 5. bloku

otevřený diskusní klub pro děti

17.15–18.30 diskuse o představeních 5. bloku

20.00

ukázky z práce seminářů

Fka, MMG, OttD, st.
Fka, Trám

Fka

Fka

Fka

Fka-uč. 3

Fka-aula

Fka-foyer

Fka, stodola

Fka, Trám

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka
Trám
OttD
MMG

stodola / st.

Fabrika Svitavy
Divadlo Trám
Ottendorferův dům
budova Městského muzea
a galerie ve Svitavách
farní stodola svitavské
římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 5.

Redakce: Iva Vachková (šéfredaktorka), Tereza Strmisková, Andrea Pavlíčková, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson, redakční čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Uzávěrka čísla 12. 6. 2013 v 02.21. Náklad 220 ks.